

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Ἐρχμαν - Σατριάν : ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μετάφρασις Ἀντ. Φ. — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτίαι

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ, εἰς δ' ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ἀρχεται συγχρόνως καὶ ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἐξόχου ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λάμπρου Ἐνυάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς **Κυρίας τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορήματος τῆς Γυναικὸς** καὶ τόσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀκροῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

— Ἐξαίρετα ! ὦραϊα ! ἀνέκραξεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Βελαίρ καὶ πρὸς τὸν βασιλέα, ἐνῶ ἡ πιεζομένη καρδιά τῆς ἔπαλλε τόσον σφοδρῶς ὥς εἰ ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στήθους τῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἐπεδοκίμασε διὰ νεύματος.

— Λέγε τον γρήγορα ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Ἰασπίνον προσδοκῶσα τὴν ἀπάντησιν μετὰ ἀνεκφράστου ἀγωνίας.

— Ὁ γέρον ἱατρός τοῦ μακαρίτου κόμητος Λαβερνῆ.

— Ἐλεγον ὅτι εἶνε ἄφρονος, παραλυτικός ...

— Δὲν πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτος, ἀφοῦ ὁ κύριος Λουδοῦ τὸν φέρει ἐδῶ. Ἄλλως τε εἶχε φροντίσει νὰ παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἱατρὸν του Σερῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀναβολή !... πέμψατε κανένα... ἐξετάσατε !...

— Ποῦτον ;... δὲν ἔχω κανένα ... ἐχάθην !

Καὶ λέγουσα ταῦτα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἄλλ' ἐν τούτοις τὸ βλέμμα τῆς δὲν ἐγκατέλιπε τὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐπίσης παρστήρει αὐτήν.

Ὁ Βελαίρ, ἀφηρημένος ἔπαλλε μὲ φωνὴν ἐξησθενημένην.

Μωρὸς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ὅστις θαρρῶν ἐλπίζει. Τῆς ζωῆς ταύτης τῆς φαρτῆς εἶν' ἄδεια τὰ ἔτη. Ἄς δρέψωμεν ὅσην τροφήν ὁ βίος παραθέτει, Ἐὰν θὰ ζῶμεν αὐριοῦν τίς ἐξ ἡμῶν γνωρίζει ;

— Τοῦλάχιστον ὑπερασπίσθητε ! ἐπιθύρουν ὁ Ἰασπίνος ἄπελπισ.

— Εἶνε ἀνωφελές, ἀφοῦ μὲ καταβάλλει ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ !

Αἰφνης ὁ ψάλλτης διέκοψε τὸ ᾄσμα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς μὲ τὸ στόμα σπασμωδικῶς μορφαζόν ὑπ' ὀξείας ἀλγηδόνος, καὶ ἡ κιθάρα ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν πενθίμου ὑψηλῆσεως.

— Τί ἐλέγετε, μαρκησία ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς ὃν ἡ αἰφνίδιος σιγὴ ἐπέτρεψε ν' ἀκούσῃ τὰς τελευταίας λέξεις τῆς διακοπείσης συνδιαλέξεως.

— Τίποτε... Μεγαλειότατε... τίποτε...

— Τί ἔχεις, Βελαίρ ; ἠρώτησεν ὁ Ἰασπίνος τὸν νέον ὅστις ἐκλονίζετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

— Δὲν μ' ἔκραξε κάποιος, νομίζω ; ἠρώτησεν ὁ μουσικὸς μὲ φωνὴν ἐναγώνιον βλέπων ἀπλανῶς καὶ προσπαθῶν ν' ἀκροασθῇ μυστηριώδη τινὰ πρόσκλησιν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ὅθ' ἐκουράσθῃ αὐτὸς ὁ νέος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Πάσχει, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Δι' εὐσπλαγχνίαν ! ἐπιθύρουν ὁ Βελαίρ πρὸς τὸν Ἰασπίνον ὅστις ἔθλιβε τὴν χεῖρά του, ἐνέργησε ν' ἀναχωρήσῃ ! Σοῦ λέγω ὅτι κάποιος μ' ἐφώναζεν.

— Ὁ κύριος Βελαίρ τῷ ὄντι φαίνεται πάσχων, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ὁ ἐπίσκοπος ὑψηλοφώνως. Νομίζω ὅτι ἂν ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα ...

— Πηγαίνετε ν' ἀναπνεύσετε, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Βελαίρ ἔχαίρετίσεν ὡς ἄνθρωπος μεθυμένος καὶ κινδυνεύων νὰ λιποθυμήσῃ, ἐξῆλθε δὲ τῆς οἰκίας μὲ τὰς χεῖρας προτεταμένas, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸν καὶ ἀναπνέων τὴν πνοὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, δροσιζομένου ἤδη παρὰ τῆς θυέλλης.

— Ἐλησμόνησε τὴν κιθάραν του, εἶπεν ὁ βασιλεὺς χαίρων διότι ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ψάσῃ τὸ προσφιλὲς ὄργανον, ἀλλὰ ψάλλει πολὺ ὦραϊα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀκούσω ἐκ νέου. Καὶ σεῖς ὅμως, μαρκησία, διατί εἶσθε τόσον ὠχρά ;

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη ὁμοίως μὲ ἀγαλμα ἐκ νεκροῦ ὁ τρόμος εἶχε καταβάλλει ἐν ἐκυτῇ πάντα λογισμὸν, πᾶσαν αἴσθησιν.

— Θεέ μου !... ἐπανελάμβανε νοερῶς, Θεέ μου !... Θεέ μου !...

Ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασεν αἱ χεῖρες τῆς κυρίας Μαιντενῶν ἦσαν παγεραὶ ὡς ἐκ μαρμαροῦ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰρωνικῶς, ὅλοι ἐδῶ ἀπόψε φέρονται πολὺ ἀλλοκότως. Θέλετε νὰ προσκαλέσω τὴν δεσποινίδα Βαλδιέν ;

Ὁ Ἰασπίνος ἤνοιγε τὴν θύραν ὅπως φωνάξῃ.

— Ὅθ' σᾶς στείλω τὸν ἱατρὸν, εἶπε ψυχρῶς ὁ βασιλεὺς. Χαίρετε εἶνε περασμένη ἡ ὥρα τοῦ δείπνου μου. Ἐλθετε, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε, ἔλθετε !...

Καὶ μετὰ τοὺς παραδόξους τούτους λόγους, εἰς οὓς συνοψίζοντο πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐντυπώσεις του, ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καταλιπὼν τὴν μαρκησίαν ὑπὸ τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τῆς αὐρίου. Ἐν τῇ δυσπιστίᾳ του δὲ παρελάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Ἰασπίνον, ὅστις ἀπηλπίζετο, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ.

Μόνη τέλος πάντων ἀπομείνασα, δυναμένη ν' ἀφήσῃ διέξοδον ἐλευθέραν εἰς τὸν πρὸ ἡμισείας ὥρας ἀποπνιγόντα αὐτὴν λυγμὸν, ἡ μαρκησία συνήνωσε τὰς χεῖρας ἐναγωνίως καὶ ἀνέκραξε βλέπουσα ἕνα Ἐσταυρωμένον :

— Θεέ μου ! σῶσέ μου μόνον τὴν τιμὴν.

Ἡ Νανὼν διήνοιξε τὴν θύραν μυστηριώδης δὲ καὶ μὲ ὄμματα φλογερὰ ἔνευε πρὸς τινὰ ἐξωθεν ἰστάμενον.

— Ἐλθετε, εἶπεν αὐτῷ, ἡ κυρία εἶνε μόνη.

Ἡ μαρκησία στραφεῖσα εἶδεν ἐμφανιζομένην εἰς τὴν θύραν τὴν ἀπαθῆ μορφήν τοῦ βᾶν Γκράφτ.